

РЕШЕНИЕ

№ 34165

гр. София, 19.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 12.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **1901** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145, и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на А. Б., гражданин на Турция, срещу отказ за продължаване на срока за пребиваване в Република България с № УРИ 272000-22947/06.11.2024г. на директор на ОДМВР Х..

След спор за подсъдност с определение № 1638/19.02.2025г. по адм.дело № 1486/2025г. ВАС на РБ е определил, че компетентен съд е АССГ.

Жалбоподателят чрез адвокат Т. оспорва отказа, като описва фактическата обстановка по случая, като на 14.10.2024 г. подал заявление за продължаване на срока на пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, като към заявлението си приложил всички изискуеми по закон документи, включително удостоверение от банка в България, доказващо, че лицето притежава сметка и получава преводи от пенсия, отпусната от Турция, както и нотариален акт за собствено жилище. Въпреки това, административният орган е постановил отказ без да изложи мотиви и без да даде възможност за отстраняване на евентуални нередовности, което представлява нарушение на административнопроизводствените правила. В съдебно заседание адвокатът на жалбоподателя поддържа жалбата изцяло и моли съдът да я уважи и да постанови решение, с което да отмени оспорвания административен акт на основанията и съображенията, изложени в жалбата. Посочва, че основният мотив за отказ е липсата на документ от банка, но от материалите по административната преписка е видно, че такъв документ съществува – удостоверение от банка от 27.11.2024 г., в което е посочено, че доверителят получава парични преводи и пенсии от чужбина. Следователно всички изискуеми документи са били налице към момента на разглеждане на

заявлението и административният орган е следвало да уважи искането, тъй като е действал в условия на обвързана компетентност. При наличие на представен нотариален акт за собственост на жилище и удостоверение за доходи, отказът за продължаване на пребиваването е неразбираем и незаконосъобразен. В заключение искането е съдът да уважи жалбата, да отмени оспорвания акт и да присъди разноски за адвокатско възнаграждение съгласно представения списък.

Ответникът в писмено становище по делото изразява позиция за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана, като представя и писмени бележки по съществото на спора. В тях се изтъква, че Писмените бележки са изготвени от юрисконсулт на ОД на МВР – Х. в отговор на жалбата на А. Б. срещу отказ № УРИ 272000-22947/06.11.2024 г., издаден от директора на дирекцията, с който е отказано продължаване на срока за пребиваване на чужденец в Република България. В тях се излагат фактическите и правните съображения, довели до постановяване на отказа. Посочва се, че на 14.10.2024 г. жалбоподателят е подал заявление за продължаване на пребиваването си на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, като са изискани доказателства за наличие на банкова сметка в България, по която да се получават преводите от пенсия. След като му е даден срок да представи документ от банка в България, удостоверяващ движението по сметката и постъпващите преводи от пенсия, жалбоподателят не е изпълнил това задължение в указания срок. Представеният документ не е удостоверявал факта на получаване на съответните преводи, а само движение по сметка без необходимата информация. По тази причина органът е приел, че чужденецът не отговаря на изискванията на закона за продължаване на пребиваването и е издал отказа. В бележките се подчертава, че актът е издаден от компетентен орган, в писмена форма, съдържащ всички задължителни реквизити и мотиви. Посочва се, че не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като жалбоподателят е бил уведомен за необходимостта от представяне на допълнителен документ, но не го е направил в законовия срок. По този начин органът е осигурил възможност за отстраняване на нередовности, но жалбоподателят не се е възползвал от нея, поради което процедурата е изпълнена законосъобразно. Юрисконсултът моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана и да потвърди отказа като правилен и законосъобразен. Допълнително се претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер съгласно Наредба № 1/09.07.2004 г., като изрично се прави възражение за прекомерност на поисканото от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

От фактическа страна се установява следното:

А. Б., гражданин на Турция е подал в ОДМВР – Х. заявление с вх. № 272000-21091/14.10.2024 г. за продължаване на срока за пребиваване на чужденец в Република България на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от Закона а чужденците в Република България (ЗЧРБ). Съгласно посочената разпоредба разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната. З. А. Б. (А. В.), [дата на раждане] , гражданин на Република Турция е продължително пребиваващ до 16.10.2024 г. в Република България на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ. Към заявлението турският гражданин е приложил следните документи по чл. 14, ал. 1 и чл. 23, т. 1 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ: копие от турски национален паспорт № U22618504, валиден до 13.11.2029 г.; копие на български документ за пребиваване №[ЕИК], валиден до 16.10.2024 г.; документ за платена държавна такса от 10 лв.; нотариален акт за собствено жилище в [населено място], [улица]; полица за задължителна медицинска застраховка от „Булстрад“ АД; документ „Движение по сметка за период 01.10.2023 г. – 14.10.2024 г.“, издаден от „D Commerce Bank“ АД – ФЦ С., с краен авоар 16 688,25 евро;

официални документи от Главна дирекция „Социално осигуряване“ – Република Турция, удостоверяващи, че А. Б. получава пенсия за старост от 30.03.2017 г. и че от 01.10.2024 г. пенсията ще се превежда по банкова сметка в България. След представяне на горните документи, на чужденеца е връчено лично уведомление № 272000-21093/14.10.2024 г., с което е уведомен, че срокът за разглеждане на заявлението се удължава с един месец – до 28.11.2024 г., на основание чл. 14, ал. 2 от ППЗЧРБ, като му е указано да представи липсващ документ по чл. 23, т. 2 от ППЗЧРБ – документ, издаден от банка на територията на Република България, удостоверяващ, че има налична сметка, по която ще се получава съответните преводи от пенсията. Уведомлението е изготвено, тъй като към заявлението не е бил приложен такъв документ. Според административния орган представеният документ „Движение по сметка“ не удостоверява, че по тази сметка се получават преводи от пенсията, а само че по нея има постъпления, направени от самия А. Б., в размер на 600 евро всяко, с краен авоар 16 688,25 евро. На 29.10.2024 г. от пълномощника му Ю. И. е подадено заявление № 272000-22449/29.10.2024 г., в което се заявява, че е подадена молба до НОИ – Турция за превеждане на пенсията по сметка в България и се иска удължаване на срока за представяне на изискуемия документ. В предоставения срок и до 05.11.2024 г. такъв документ не е представен.

Административният орган е издал процесния отказ, в който се е позовал на следното: Съгласно чл. 23 от ППЗЧРБ за продължаване на пребиваването на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ чужденецът следва да приложи два документа – първо, документ, удостоверяващ правото му на пенсия, и второ, документ от банка в България, удостоверяващ, че има сметка, по която се получават преводите от пенсията. Представеният банков документ не съдържа изискуемата информация и не удостоверява това обстоятелство. Поради това е направен извод, че чужденецът не отговаря на условията за продължаване на пребиваването по чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ. Въз основа на горното и на предложение № 272р-27245/05.11.2024 г. на началника на група „Миграция“ при ОДМВР – Х., на основание чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ и чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, както и чл. 18, ал. 1, т. 11 от Правилника за устройството и дейността на МВР е отказал продължаване на срока за пребиваване в Република България на чужденеца по подаденото от него заявление № 272000-21091/14.10.2024 г. на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ.

Отказът е съобщен на 27.11.2024г., когато лично е съобщен на жалбоподателя с помощта на преводач.

Последвало е съдебното обжалване с жалба от 06.12.2024г., в хода на което е представена административната преписка.

В хода на делото е представено удостоверение, издадено от „Търговска банка Д“ ФЦ С., че жалбоподателят А. Б. има открита сметка в банката и към 08.05.2025г. наличността по нея е в размер на 18592, 69 лв. Към удостоверението е приложено движение по сметка за периода от 2.07.2021г. , от което се виждат регулярно постъпващи суми от SGK (S. G. K.) или осигурителната институция на Турция.

От правна страна:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган - заместник-директора на ОДМВР – Х., определен да замества директора на ОДМВР Х. до завръщането му, съгласно представена Заповед № 272з-4445/31.10.2024г.

При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на

административнопроизводствените правила. Жалбоподателят е бил уведомен, че трябва да представи необходимите документи, за доказване на претендираното право, като срокът за това по негова молба е бил удължен, но не ги е представил. Тоест, осигурена е възможност да отстрани нередовностите на искането, бил е наясно с указанията на административния орган и не е нарушено правото му на защита.

Спазена е изискуемата писмена форма, актът е мотивиран, като са изложени фактическите и правните основания при издаването му.

С материалния закон съдът намери противоречие: Съгласно чл. 24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава, и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната. В чл. 23 от ППЗЧРБ са определени документите, които се изискват при издаване на разрешение за продължително пребиваване в посочения случай (1. документ, издаден от компетентните органи на съответната държава, удостоверяващ, че е получил право на пенсия и 2.документ, издаден от банка на територията на Република България, удостоверяващ, че има налична сметка, по която ще се получават съответните преводи от пенсията), като спорният документ в административното производство, който не е бил представен, е банковото удостоверение за налична сметка, по която ще се получават съответните преводи от пенсията.

Представените по делото доказателства безспорно установяват, че чуждият гражданин е лице с признато право на пенсия по законодателството на Република Турция, удостоверено от компетентния осигурителен орган – Главна дирекция Социално осигуряване на Република Турция – социално осигурителен център Измит. В удостоверението изрично е посочено, че лицето получава пенсия за старост, която след подадена от него молба ще се превежда по банкова сметка, открита в българска банка. Това обстоятелство се потвърждава и от представеното пред съда удостоверение от българската банка, в която е посочената сметка, придружено с извлечение по сметката, от което се вижда, че по нея постъпват регулярни месечни преводи от Република Турция като е посочена осигурителната институция SGK. По този начин са налице кумулативно двете материалноправни предпоставки по чл. 23, т. 1 и т. 2 от ППЗЧРБ – удостоверено право на пенсия и доказателство, че съответните преводи от пенсията реално се получават по сметка в банка на територията на Република България. Съдът приема, че тези доказателства потвърждават редовен доход, който съответства на изискването на чл. 24, ал. 1, т. 10 от закона чужденецът да разполага с достатъчно средства за издръжка в страната.

Независимо, че съдът преценява съответствието на административния акт с материалния закон към момента на издаването му по правилото на чл.142, ал.1 от АПК, в случая е приложима ал. 2 от разпоредбата, съгласно която, когато след издаването на административния акт настъпят нови факти от значение за спора, те следва да се вземат предвид, ако са настъпили до приключване на устните състезания. В конкретния случай в съдебната фаза е представено удостоверение от българска банка с движение по сметката на жалбоподателя, от което е видно, че по нея регулярно постъпват пенсионни преводи от Република Турция, което е съответствие с представеното пред органа както и удостоверение от компетентния осигурителен орган на Република Турция –SGK, потвърждаващо правото му на пенсия и нейното превеждане по сметка в България. Тези доказателства имат характер на нови факти от значение за спора, които удостоверяват реалното изпълнение на изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ и чл. 23, т. 1 и т. 2 ППЗЧРБ. Те са представени преди приключване на устните състезания и следва да бъдат взети предвид при формиране на изводите за законосъобразност на оспорения акт. С оглед на тях съдът приема, че към момента на устните състезания по делото материалноправните предпоставки за

продължаване на срока на пребиваване, заради които е издаден отказа, са били налице, поради което този отказ, на тези основания, се явява материално незаконосъобразен и следва да бъде отменен, макар и при издаването му органът да е действал правилно, заради непредставеното в административното производство банково удостоверение.

По изложените съображения, отказът като незаконосъобразен следва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт, който следва да бъде издаден, съдът не може да реши спора по същество, поради което и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК административната преписка трябва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне, съобразно дадените в мотивите на решението указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя трябва да се заплатят сторените разноси в размер на 1000 лв., които се претендират по списък, представен в заседанието по делото и договор за правна помощ, който включва и разписка за получената сума на адвокатското възнаграждение. Съдът намира за неоснователно възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, тъй като то е в минималния размер, определен съгласно чл. 8, ал.3 от Наредба № 1 от 09.07.2024 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ за продължаване на срока за пребиваване в Република България на А. Б. с № УРИ 272000-22947/06.11.2024г., издаден от директора на ОДМВР Х..

ИЗПРАЩА преписката на директора на ОДМВР Х. за ново произнасяне по заявлението на А. Б. с вх. № 272000-21091/14.10.2024 г. при спазване указанията, дадени с решението.

ОСЪЖДА ОДМВР Х. да заплати на А. Б., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, разноси по делото в размер на 1000 лв. (хиляда лева).

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването.

Съдия: